

Feliçment, vaig acudir a la sala Beckett del Poblenou de Barcelona, que és un indret preciós, a veure la darrera obra estrenada de José Sanchis Sinisterra, autor afamat que es mou prou bé en la vida teatral, tant en la pedagogia com en la creació. És el seu ambient des de fa molts anys. Valora els bons escriptors de teatre novell i potser els dóna corda i atenció. Això el fa ser humà. Una autora jove va saludar-lo en acabar l'obra, la sala Beckett era plena.

Abans aparegué José Sanchis Sinisterra pel cafè de la mateixa Beckett, amb una dona jove i rutllada, un xic incòmoda. Una nimfa rodoneta de flonjors atàviques. L'autor, amb el cap rapat i un posat esportiu, àgil darrere les ulleres, esmunyedís, passà per la magnífica sala, assolellada i lluminosa de la Beckett com si fos el precomençament. L'altra obra, la de la representació quotidiana.

L'obra s'intitula *Donde rezan las putas* o *Que lo dicho sea*. El títol, ben trobat, és més escandalós que l'assumpte narrat, més escolar. Què podem representar, no? Per dir-ho així. De debò, el teatre produeix la mateixa confusió embolicada que s'esdevé en altres esferes de la vida social. Aquesta darrera obra representada de Sanchis Sinisterra –autor d'obres per treure's el barret– manifesta la barrejada i confusa sensació que produeixen dos joves actors plens d'energia i joventut vivaç que volen representar una obra, que es vegi i que es vengui en un lloc estrambòtic “on resen les putes” i el soterrani ressona de veus. Els actors es mouen entre dos grans històries –la d'Hipàtia d'Alexandria– i la de Lis London, sense cap reso-

Donde rezan las putas

L'OBRA, ESCRITA I DIRIGIDA PER SANCHIS SINISTERRA, ES VA ESTRENAR A LA SALA BECKETT DE BARCELONA

JAVIER NAVAL

lució. Cap de les dues es representarà sinó com a esbós perquè una circumstància fantàstica i extravagant posseirà les ànimes dels actors en un estil de rebolicada comèdia de teatre dins del teatre amb veus del soterrani i veus del passat que commouen llurs ànimes. No hi ha respostes, si és que el que cerca l'espectador; tampoc no hi ha consignes, llevat que l'actriu tanca a cops de martell un passat ple de veus que no deixen viure ni escriure. Dir-ho ja és prou i basta?

Escrita en l'efervescència i la complexitat tècnica –moltes veus, moltes formes de diàleg– l'obra no acaba de resoldre eficaçment les preguntes que es planteja si no és acceptant el soroll, la confusió i el

marasme que només pot mirar el futur. I prou. El teatre no és el lloc de les seguretats.

Cal acceptar-ne la gosadia tumultuosa, però l'espectador voldria una obra acabada en què les realitats socials (supremacia del diner) fossin criticades. A mi, flonjo com el pa tou, em va entendre aquesta nova moda de refer la història general: “imaginar lo que pudo haber sido y no fue.” Sentir una història que contradigui la crua veritat m'emociona.

És el revers de l'idealisme? Deu ser generacional, suposo. També és una forma de contar tumultuosa allò que no sabem contar del tot amb sal i pebre. Una certa impotència, també.